

ת"פ 9090/02/17 - מדינת ישראל - תביעות שפלה נגד ניקולאי פודגלזוב

בית משפט השלום בראשון לצ
בפני כב' השופט רפי ארניה

ת"פ 9090-02-17 מדינת ישראל נ' פודגלזוב(עציר)

מדינת ישראל - תביעות שפלה ע"י ב"כ עו"ד
יפית ברדה

המאשימה

נגד

ניקולאי פודגלזוב (עציר) ע"י ב"כ עו"ד
ניקולאי ברנשטיין

הנאשם

הכרעת דין

אני מורה על זיכוי של הנאשם מעבירת החבלה כשהעברין מזויין אשר יוחסה לו בכתב האישום.

כתב האישום.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המחזיק שני אישומים.

באישום הראשון מיוחסות לנאשם עבירות של איומים, החזקת סכין למטרה שלא כשרה וחבלה כשהעברין מזויין.

באישום השני מיוחסת לנאשם עבירת איומים.

המתלונן והנאשם הינם שכנים המתגוררים בבניין מגורים משותף בראשל"צ. המתלונן מתגורר בדירה בקומה השניה של הבניין, בעוד הנאשם שכר חדר בדירה הממוקמת בקומה ראשונה, מתחת לדירת המתלונן.

בין הנאשם לבין המתלונן קיים סכסוך על רקע טענת המתלונן כי ילדיו של המתלונן נוהגים להרעיש בבית ולהפריע את מנוחתו של הנאשם.

בהתאם לאישום הראשון, ביום 31.1.2017 צרך הנאשם בביתו משקה אלכוהולי מסוג ויסקי. באותה עת המתלונן שמע 3 דפיקות חזקות על דלת דירתו אשר בוצעו באמצעות חפץ כבד אשר מהותו אינה ידועה במדויק למאשימה, שגרמו נזק לדלת הדירה לרבות שבירת העינית.

משפתח המתלונן את הדלת לא ראה איש על סף ביתו והבחין בדלת דירתו של הנאשם נסגרת.

עמוד 1

המתלונן ואשתו ניגשו אל דירת הנאשם והמתלונן דפק בדלת. הנאשם פתח את הדלת והמתלונן ששאל אותו מדוע דפק על דלת ביתו. או אז גידף הנאשם את המתלונן ואמר: "פח זבל, בוא אני אזיין אותך", וכן גידף את המתלונן בשפה הרוסית. או אז פנה הנאשם למתלוננת שמעדה במקום ואמר "בואי אני אזיין אותך, אני אהרוג אותך".

בעוד המתלונן עומד על סף הדלת, ניגש הנאשם אל מטבח ביתו כשבדו סכין מטבח אשר אורך להבה 13 ס"מ וניסה לדקור באמצעותה את המתלונן. המתלונן נמלט במדרגות אל עבר דירתו תוך שהנאשם דולק אחריו עם הסכין בידו, תוך שפצע את המתלונן באמצעות הסכין באצבע יד שמאל, בפרק כף שמאל וברגל שמאל ובכך שגרם לו לחתך באצבע ולפציעות בפרק כף היד וברגל.

במשך לכך, המתלונן השתלט על הנאשם, הפילו ארצה בחדר המדרגות והוציא את הסכין מידו.

בהתאם לאישום השני, ביום 31.1.2017 עת נחקר הנאשם בתחנת משטרת ראשל"צ אמר הנאשם לחוקרת "היה הכי טוב שהייתי הורג אותו....אם אני חוזר הביתה אני תולה את השכן. זה שרמוטה בן זונה....אם היה לי נשק בכיס אני הייתי יורה בו"

תשובת הנאשם לכתב האישום

ביחס לאישום הראשון - הנאשם טען כי שהה בביתו בעת שהמתלונן דפק בדלת בחוזקה. הנאשם פתח את הדלת, המתלונן נכנס לתוך הדירה, תוך שהוא דוחף ותוקף את הנאשם וצועק עליו. הנאשם, נכה המשותק לחלוטין בפלג גופו ואינו דובר את השפה העברית, לא הבין במה מדובר. מרוב פחד ואי הבנה של המצב הוא רץ למטבח לקח סכין וניסה באמצעות הסכין להניס את המתלונן, כשהוא מתגונן והוא המותקף. המתלונן הוציא את הסכין מידו של הנאשם ובדרך זו נגרמה למתלונן החבלה. האירוע החל בתוך הדירה ונמשך אל מחוצה לה, בחדר המדרגות, ושם הוא הסתיים.

ביחס לאישום השני - הנאשם כופר בכך שאמר את הדברים המיוחסים לו וקיים הבדל משמעותי בין ההקלטה במערכת ה"ענבל" לבין תרגומה כפי שמופיע בהודעת המתלונן. הנאשם צירף למסכת ראיות ההגנה תרגום עצמאי של החקירה.

האישום הראשון

עדות המתלונן

המתלונן העיד כי במועד הנ"ל שמע דפיקות חזקות בדלת, שהעיפו את העינית ממקומה. הוא פתח את הדלת אבל לא ראש שם איש, ואולם שמע את דלת הדירה שמתחת נטרקת. הוא ירד לדירת המתלונן כשאשתו מאחוריו. ואז:

"דפקתי בדלת פעם או פעמיים, בחוזקה כי הייתי נסער. הנאשם פתח את הדלת. התחיל בקילולים וגידופים. בקללות לעברי. אישתי עמדה מאחוריי. התחיל לקלל את אישתי. אישתי ירדה אחרי במדרגות. קיללנו חזקה. היינו צמודים גוף אל גוף. כל זה בכניסה לבית. אישתי משכה אותי לכיוון הבית, הוא נכנס פנימה. כשהייתי במדרגות הוא יצא עם סכין. הוא ניסה לתקוף עם הסכין. התחיל להשתולל. כתוצאה מזה נחתכתי השתוללתי עליו באלימות כדי לקחת את הסכין ממנו, לקחתי את הסכין, זרקתי אותה לעבר אישתי והיא לקחה אותה לבית. כשהגעתי הביתה ראיתי חתך ביד. המשטרה הגיעו. כשהמשטרה הגיעה ראיתי חתך במכנס וברגל."

(עמ' 15 ש' 8-1)

ובהמשך:

"ש. כשאתה אומר שהוא היה עם סכין?

ת. הוא השתולל. הוא לא הלך לכיוון של דקירה אלא נפנף בה מימין לשמאל לכיוון שלי."

(עמ' 15 ש' 20-19)

ובהמשך:

"ש. היה ביניכם מכות?

ת. דחיפות גוף אל גוף

ש. הוא באותו רגע בדירה שלו

ת. בכניסה לדירה שלו

ש. כדי שיהיה עימות פיזי היית חייב להיכנס חצי מטר לדירה

ת. לא נכנסתי אפילו צעד אחד פנימה. הוא גם אמר לי תוך כדי, כנס לבפנים ולא נכנסתי."

(עמ' 17 ש' 15-10)

ובהמשך:

"ש. ואז התפתח ויכוח

ת. והוא נכנס פנימה, אני עליתי במדרגות

ש. ואז הוא לקח סכין

ת. נכון

ש. הוא מוסר כשהוא יצא עם סכין היית בתוך הדירה שלו

ת. ממש לא

ש. הווא ניסה להתגונן כי הוא פחד ממך

ת. לא דרכתי בכניסה לבית שלו"

(עמ' 17 ש' 32-26)

ובהמשך:

ש. יש שלב שאשתך מושכת אותך לכיוון הבית, מה המרווח שלך חדר המדרגות?

ת. צר. עליתי 3, 4 מדרגות. זה שניים 3 מטרים

ש. אתה בגובה של 3 מדרגות והוא משתולל עם הסכין

ת. מדגים. בא לכיוון שלי ומנופף.

ש. לא היה מגע בניכם

ת. לא נחתכתי מהאוויר

ש. בשלב לא היה מגע

ת. נכון

ש. ואז אתה חששת שהוא יעשה משהו

ת. לא חששתי. התגוננתי.

ש. איך?

ת. קודם כל אישתי היה מאחורי, גוננתי עליה. אני לא יודע מתי נחתכתי כי החתך ברגיל ראיתי אותו בבית.

(עמ' 18 ש' 17-29)

ובהמשך:

"ש. ניסית להעיף את הסכין מהיד שלו

ת. ברגע של סטרס אתה לא זוכר כל שנייה. עומד מולך אדם עם סכין.

ש. הוצאת לו סכין מהיד

ת. כן זרקתי אותה אחורה

ש. כשהוצאת אותה מהיד נחתכת

ת. כן

ש. ואז נפלתם?

ת. כן

ש. נפלת עליו ונתת לו מכות?

ת. שום דבר. הפלתי אותו על הריצפה, הסכין השתחררה זרקתי אותה לאישתי אחורה. אין לי עם מי להתמודד."

(עמ' 18 ש' 4-15)

עדות אשת המתלונן

הנ"ל העידה כי ירדה מאחורי בעלה בעת שזה ירד לדירת המתלונן ואז:

"בעלי דפק בדלת של השכן מתחתנו. הוא לא פתח בהתחלה כשבאנו ללכת לכיוון ניסיתי להרגיע אותו. וכשבאנו להסתובב ולעלות נפתחה הדלת. הסתובבנו בחזרה. זה היה עניין של שניות. וכשנפתחה הדלת הוא התחיל לקלל. הנאשם. הגיע מצב שבעלי והוא היו ממש צמודים אחד לשני. בזמן שבעלי שואל אותו למה עשית את זה ומה קרה אז הוא קילל בלהט. וכשהוא התחיל

באיזשהו שלב כבר לערב אותי, אני אזיין אותך, אני אדפוק אותך, דיבר במילים ממש לא יפות ועם ידיים לכיווני. ופה כבר התחיל איזשהו להט. כל הזמן הזה אני מנסה להפריד וצועקת ומבעלי שיפסיק והילדים למעלה מבוהלים. כי הוא מצד אחד מקלל ובעלי מצד שני מנסה לבין למה הוא עשה את זה. והצלחתי איכשהו לקחת אותו. הנאשם גם פתאום הלך. עלינו למדרגות נרגעו, פתאום אחרי כמה צעדים בלהט מטורף שיש ילדים והם למעלה ושומעים זה רק קומה. וכשאני עליתי ומושכת את בעלי פתאום ראיתי אותו בא עם סכין. הוא הגיע עם הסכין והתחיל לנופף עם הסכין שמאלה וימינה. בעלי היה יותר גבוה, הוא קפץ עליו, ראיתי את בעלי משתלט עליו. הצליח לקחת ממנו את הסכין והעיף אותה לצד. הנאשם היה על הריצפה, לקחתי את הסכין ומשכתי אותו למעלה. רצנו למעלה ואז הגיעה המשטרה."

(עמ' 21-22)

אשת המתלונן העידה אף היא כי המתלונן כלל לא נכנס לדירה. היא נחקרה בחקירה נגדית על חלקו השני של האירוע, דהיינו אחרי שהנאשם והמתלונן עמדו גוף אל גוף והשיבה:

ש. אתם עולים, את ראשונה וצ אחריך, אז הנאשם לוקח סכין

ת. כן. אני ראיתי אותו בנקודת מבט.

ש. ואתם כבר עולים

ת. 2 מדרגות. עלינו ביחד לי הייתה זווית ראייה לכיוון הדירה וראיתי את הנאשם מביא סכין

ש. ואז הוא יוצא מהדירה עם הסכין ומנפנף בה.

ת. מדגימה. אם זאת הדלת של הנאשם, פה מתחיל המדרגות.

ש. ואז צ מזהה את הסכין

ת. אני אמרתי לצ תיזהר יש סכין

ש. וכשאת וצ מזהים את הסכין.

ת. הוא נופף לו וצ היה יותר גבוה אז ניסה...

ש. איך הוא השתלט עליו ? על הרגל

ת. אני זוכרת את התנועות ידיים שהוא ניסה לתפוס אותו

ש. ואז הוא הפיל אותו על הריצפה

ת. כן, הסכין עפה

(עמ' 24)

עוד העידה אשת המתלונן כי לאחר שהמתלונן שב לביתו היא צילמה את הפציעה ברגלו (ת/7, עמ' 22 ש' 27-32)

עדות ע.ת/1 רס"ב אריה ברנשטיין

הנ"ל, המשרת ביחידת הסיור העיד (עמ' 11-13) כי קיבל את האירוע בשעה 16.43 והגיע למקום בשעה 16.49 (ר'

דו"ח הפעולה (ת/4). כשהגיע לביתו של המתלונן, הוא זיהה חבלות על ידיו של המתלונן וצילם אותן (ת'5). לאחר מכן תפס את הסכין (ת/6). לאחר מכן הביא את השניים לתחנה, בניידות נפרדות, ובתחנה זיהה חבלות על ידי הנאשם אשר גם אותן צילם (נ/1).

עדות הנאשם

הנאשם העיד כי:

"היו דפיקות חזקות על הדלת כאילו מנסים לשבור את הדלת, ובעטו ברגליים. אני ניגשתי לדלת, פתחתי את הדלת בעדינות, אחר כך דחפו עלי את הדלת אז קפצתי הצידה, נבהלתי. הוא נכנס לדירה בערך מטר או מטר וחצי. הוא היה לבד ולא היה אף אחד אחריו. היד לי לא מתפקדת ויש לי קושי בדיבור. הייתי צריך להגן על עצמי עם משהו. ראיתי אותו למעלה הוא גבוה והוא התחיל לדחוף אותי. אני רצתי למטבח לקחתי סכין וגירשתי אותו מהדירה. רציתי שהוא יגיע למדרגות וחשבתי שהוא ילך אבל הוא לא הלך. הוא עשה תנועות עם הידיים, עם הרגליים, ואני רק הגנתי על עצמי עם הסכין. אחר כך הוא הוציא סכין מהיד שלי. אני לא יודע עם הרגל או עם היד. אחר כך הוא התנפל עלי ואני נחבלתי עם הראש בקיר ועם היד."

(עמ' 30)

הנאשם העיד כי כל האירוע החל כשהנאשם היה בתוך הדירה ו"לקחתי סכין וגירשתי אותו למדרגות...אני הגנתי על עצמי ונופפתי ביד שהוא לא יתקרב אלי. אני אמרתי לו בעברית לך בחזרה" (עמ' 31 ש' 1-3, ש' 28-29).

עוד יצוין כי הנאשם העיד כי לאחר האירוע הוא הזעיק את המשטרה, ואכן קיימת שיחה יוצאת מהטלפון שלו למוקד 100 במועד האירוע בשעה 16.53 אשר ארכה 35 שניות.

בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם והשיב כי:

"ש. אחרי שלקחת את הסכין ונופפת בה לעברו של המתלונן, אתה אמרת שהצלחת לגרש אותו החוצה. כי אתה טוען שהוא היה בפנים.

ת. הוא ראה שאני לקחתי את הסכין והוא יצא מהדירה.

ש. אז למה יצאת אחריו לחדר המדרגות?

ת. אני הלכתי אחריו רק עד חדר המדרגות. מטר, מטר וחצי מהדירה, ושם כבר מתחילות מדרגות.

ש. אדם שפוחד ולוקח סכין להגנה עצמית, מחכה שהאדם שהוא פוחד ממנו יצא מהבית, טורק את הדלת ומזמין משטרה. לא רודף אחיו אחריו סכין.

ת. לא הספקתי לחזור לדירה. רציתי לחזור לדירה והוא התחיל לרדת ולתקף אותי.

ש. למה בכלל יצאת מהדירה?

ת. זה קרה תוך שניות ספורות.

ש. למה בכלל יצאת אחריו?

ת. פשוט זה יצא ככה. אני גירשתי אותו מהדירה ואני רציתי לחזור ולסגור את הדלת אבל לא

הספקתי.

(עמ' 34 ש' 26 ואילך)

דיון והכרעה - האישום הראשון

לאחר בחינה מעמיקה של עדויות הצדדים וראיותיהם לא אוכל לאמר בוודאות שלמעלה מספק סביר כי הנאשם פצע את המתלון וגרם לו את הפצעים המוצגים בתמונות ת/5 ות/7 באמצעות הסכין.

על הכל מוסכם כי לאחר העימות פיזי בפתח הדלת (או בתוך הדירה, לגירסת הנאשם) הנאשם הלך אל המטבח, הביא את הסכין והחל לנופף בה אנה ואנה, (אם כי קיימת מחלוקת היכן אירע אירוע זה). המתלון ואשתו העידו כי המתלון התנפל על הנאשם מתוך מטרה (מוצדקת לחלוטין) להוציא את הסכין מידי, וכך היה. ואולם, דבר אחד ברור: לא הוכח ברמה הנדרשת בדיון הפלילי כי הסכין פגעה במתלון.

לא מן הנמנע, ולא כאפשרות תיאורטית, שהשריטות בידיו של המתלון המצולמות בת/5 אירעו תוך כדי המאבק בין הצדדים - ולא דווקא מפגיעת הסכין. כך, גם לגבי השריטות המופיעות בת/7. יודגש כי מעדויות הצדדים עולה כי המאבק בין הצדדים התקיים במקום צר ועל כן פציעות מעין אלה המופיעות בתמונות אינן בלתי סבירות. חיזוק לכך הינה העובדה שאף המתלון נחבל בידיו (נ/1).

אציין במיוחד את עדותה של אשת המתלון אשר היתה מרשימה וקוהרנטית, ואשר צפתה בכל האירוע מן הצד. היא העידה בבהירות ובאופן ברור כי מהרגע שראתה את הנאשם מגיע עם סכין, המתלון תקף את הנאשם באגרופים ולקח ממנו את הסכין (עמ' 23 ש' 8-11) וכי המתלון קפץ על הנאשם, ושכב עליו כשהיה על הריצפה (עמ' 23 ש' 20-21). עדות זו מלמדת כי אין לדעת, ברמה הנדרשת במשפט הפלילי, כיצד נגרמו הפגיעות שעל ידי המתלון, והאם הם נגרמו מהסכין. גם הטענה שהפגיעות נגרמו מהסכין נחזית להיות מוקשית שכן לפי עדויות המתלון ואשתו המתלון הצליח להוציא את הסכין מידו של הנאשם די מהר.

כמובן, שאין לבוא אל המתלון בטרניה על מעשהו, שכן הוא הוא חש באופן סביר סכנה לו ולאשתו, ופעל באופן סביר ביותר וכראוי על מנת להפיגה. ואולם, מכאן לא נובע בהכרח כי הפציעות על ידיו ורגלו, שעל פני הדברים נחזות להיות שטחיות, נגרמו מהסכין ולא מהמאבק שהתחולל בינו לבין הנאשם.

ער אנוכי לכך כי המתלון העיד כי "לא נחתך מהאוויר" (עמ' 18 ש' 22) ואולם, בחקירתו הראשית המתלון כלל לא העיד כי נחתך מהסכין, ואף אשתו לא העידה כך. כמו כן המתלון העיד כי בשלב הזה, טרם התנפלותו על הנאשם, לא היה בינו לבין הנאשם שום מגע (עמ' 18 ש' 23). כמו כן המתלון העיד בהגינות לגבי החתך ברגל כי אינו יודע מתי נחתך, משום שראה אותו רק בבית אחרי שחזר מהמסורה (עמ' 18 ש' 28).

המדינה לא הציגה כל תעודה רפואית או חוות דעת המלמדים כי השריטות המופיעות בת/5 ובת/7 נגרמו כתוצאה מחפץ חד כגון סכין, ולא ניתן לשלול שהם תוצר של המאבק שהתרחש בין הנאשם לבין המתלון.

לפיכך אני סבור כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח, למעלה מכל ספק סביר, את הנטען בסעיף 5 לכתב האישום כי הפציעות הנצפות בת/5 ובת/7 נגרמו באמצעות הסכין, או על ידי הנאשם בכלל, וקיימת אפשרות

לא בלתי סבירה שהן נגרמו כתוצאה מהמאבק ביניהם.

כמו כן, המתלונן ואשתו לא העידו בחקירתם בבית המשפט כי הנאשם אמר להם את המילים "אני אהרוג אותך". עדותם התמקדה בקללות ובגידופים שהשמיע הנאשם כלפיהם, אך לא נשמעה מפיהם כל עדות על איום כלשהו. נוכח העובדה כי הנאשם הכחיש שימוש במילים אלה, הרי שגם עבירת האיומים נותרה בלתי מוכחת.

באשר למיקום האירוע - השתכנעתי למעלה מכל ספק כי יש לקבל את עדותם של המתלונן ואשתו כי האירוע התרחש מחוץ לדירת הנאשם, בחדר המדרגות. הנאשם נתפס בעניין זה לדבר שקר בולט בעדותו בבית המשפט שכן בהודעתו במשטרה (ת/8) מסר באופן ברור כי:

"אני נכנסתי במטבח לקחתי סכין והלכתי אליו עם הסכין הוא יצא מהבית שלי כי הוא פחד אני גם הלכתי אחריו והוא נתן לי מכה עם הרגל וזרקתי את הסכין"
(ת/8, ש' 14-18)

מכאן, שהנאשם, בהודעתו הראשונה אישר כי יצא עם הסכין מסף דירתו וכי כל אירוע המאבק בעת שהסכין היתה בידיו התרחש מחוץ לדלת דירתו, ואידך זיל וגמור.

מאחר ואלו הם פני הדברים, הרי שיש לזכות את הנאשם מעבירת הפציעה כשהעברין מזוין והאיומים אשר יוחסו לו בכתב האישום.

ואולם, נוכח ממצאי העובדה כמפורט לעיל, ומכח סמכותי לפי סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, אני מרשיע את הנאשם בעבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, כאשר האיום הינו בכך שהנאשם, בעת שהיה בחדר המדרגות של הבנין, איים על המתלונן ואשתו באמצעות סכין.

כמו כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של החזקת סכין שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. אציין בעניין זה כי סעיף החיקוק מכשיר החזקת סכין "בתחום ביתו" של הנאשם. מעת שנמצא כעניין שבעובדה שהנאשם החזיק את הסכין בחדר המדרגות של הבנין שהינו שטח משותף, הרי שמדובר בהחזקה שאינה "בתחום ביתו" של הנאשם.

האישום השני

במסגרת אישום זה יוחסו לנאשם האמירות הבאות, אשר נאמרו בזמן חקירתו במשטרה:

"היה הכי טוב שהייתי הורג אותו....אם אני חוזר הביתה אני תולה את השכן. זה שרמוטה בן זונה....אם היה לי נשק בכיס אני הייתי יורה בו"

החקירה נערכה בשפה הרוסית, כשבמקום נכח מתורגמן.

הסניגוריה טענה כי התרגום לעברית של הדברים, שנעשה על ידי המתורגמן שנכח בחקירה, לא היה מדויק, ונוכח האמור התרתי לה להביא תרגום מטעמה (נ/2).

מהתרגום של החקירה הראשונה נ/2 בעמ' 10 ש' 32-33 ובהמשך בעמ' 11 ש' 1-2 עולה כי הנאשם אמר את הדברים הבאים:

"נאשם: הוא התחיל לאיים עלי ואני התגוננתי באמצעות הסכין....אם, איך אני אגיד? היה עדיף שהייתי הורג אותו, זה היה פשוט יותר, לי לא היתה שליטה"

מתורגמן: זה היה הכי טוב שהוא רוצה להיכנס, ללכת עלי, להרביץ אותי, היה טוב שאני הורג אותו. הייתי בזמן הזה שאני הורג אותו, ככה הוא אומר.

חוקרת: מה? לא הבנתי, מה הוא אומר?

מתורגמן: היה הכי טוב שאני הורג אותו.

חוקרת: "היה הכי טוב שאני הורג אותו", כאילו?

מתורגמן: הייתי הורג אותו, כן"

ובהמשך, בעמ' 18 ש' 1 ואיל:

"נאשם: אם ישחררו אותי עכשיו, אני רוצה ללכת לאידיוט הזה ולתלות אותו.

מתורגמן: נותנים לצאת הביתה, אני מגיע אל הבן אדם הזה ואני תולה אותו.

חוקרת: בקיצור, הוא רוצה להיעצר היום."

ובהמשך, בעמ' 21 ש' 26 ואילך:

"חוקרת: ניקולאי למה הגעת למצב שאתה מביא סכין?

מתורגמן: למה הגעת למצב כזה שלקחת סכין?

הנאשם: אני הגנתי על עצמי, מה אסור?

חוקרת: אהמ?

מתורגמן: זה ביטחון בשבילי

נאשם: מה, אם היה לי אקדח הייתי יורה בו גם

חוקרת: כשהוא בא אליך הוא תקף אותך?

נאשם: אם הסכין בכיס, אני פח פח, אותו דבר בסכין איך אני אגיד

חוקרת: "אם היה לי נשק בכיס?"

נאשם: איך להגיד על עצמי שהגנתי על עצמי עם הסכין? אם היה לי אקדח הייתי יורה בו

מתורגמן: אם היה לי נשק ביד אני הייתי יכול להרוג אותו"

ובחקירה השניה, בעמ' 14:

"חוקר: בחקירה הקודמת אמרת שאם היה יותר טוב שהיית הורג אותו מתורגמן: בחקירה הקודמת אמרת שהיה טוב יותר אם היית הורג אותו.

הנאשם: אמרתי סתם בלהט הרגע, כי הוא

מתורגמן: זה סתם אמרתי

ובהמשך:

"חוקר: אמרת שאם את החוזר הביתה אתה תולה את השכן שלך

מתורגמן: אמרת שאם תחזור הביתה תתלה את השכן שלך

הנאשם: אני לא מתכוון לעשות שום דבר כזה (צוחק)

מתורגמן: אבל אמרת משהו כזה בחקירה קודמת

הנאשם: אני לא זוכר מה זה

המתורגמן: אני לא זוכר שאמרתי את זה, אבל אני לא מתכוון לעשות את זה"

סעיף 192 לחוק העונשין קובע כי:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

יסודות עבירת האיומים נותחו בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל פ"ד מג(3) 373 כדלקמן:

"שני יסודות לה עבירת האיומים. האחד יסוד המעשה: 'המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר', והיסוד השני הוא היסוד הנפשי: 'בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו'... מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין."

נזכיר עוד כי על פי הפסיקה אמירה המושמעת בפני אדם א' הכוללת איום בפגיעה באדם ב', מהווה עבירת איומים כלפי אדם א':

"נסכם ונאמר אפוא כי אמירה המושמעת באוזני אדם אחד וקיים בה מסר של פגיעה באדם אחר יכולה לעלות כדי איום אסור כלפי קולט האמירה, ואין הכרח בהוכחת "זיקת עניין" בין המאיים-קולט האיום לבין מושא האיום. בנסיבות מן הסוג שעמדנו עליו, קולט האמירה הוא עצמו המאיים, ולפיכך אין צורך שהאיום יגיע לאוזניו של מושא האיום כדי שתתקיים עבירת איומים מושלמת. אכן,

בנסיבות כאלה ייתכן כי מושא האמירה אף הוא יהיה בגדר מאוים. עם זאת לצורך הרשעה בעבירת האיומים די בכך שניתן לקבוע כי קולט האמירה הוא המאויים בשל כוונת המאיים להפחידו, ואין הכרח להוסיף ולבחון אם עבירת האיומים הושלמה הלכה למעשה גם כלפי מושא האמירה."

(רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל פ"ד ס(4) 95, בעמ' 116)

הנה כי כן, ניתוח אימרות החשוד כפי שהן משתקפות מהתמליל נ/2 מלמד כי הביטויים "היה הכי טוב שהייתי הורג אותו" ו - "אם היה לי נשק בכיס אני הייתי יורה בו", אינן צופות פני עתיד אלא פני עבר. כלומר, בביטויים אלה, כשהם נקראים בהקשר בו נאמרו, ניסה הנאשם להסביר את התנהגותו בכך שלטענתו הגן על עצמו עם סכין, ואמר כי אם היה לו נשק אחר ביד היה גם הורג את המתלונן.

כידוע איום אמור לצפות פני עתיד. בענייננו, לכל הפחות מתעורר ביחס לביטויים אלה ספק סביר האם היה בכוונתו של הנאשם להפחיד או להקניט את החוקרת. על פניו נראה שכשקוראים ביטויים אלה, בהקשר בו נאמרו, נמצאים למדים כי כוונת הנאשם בביטויים אלה היתה להסביר באמצעותם את גירסתו ולא לאיים.

לעומת זאת הביטוי הנוסף שיוחס לנאשם "אם אני חוזר הביתה אני תולה את השכן" הוא בהחלט צופה פני עתיד, וללא ספק יש בו כוונה להפחיד. הא ראייה, שתגובתה הספונטנית של החוקרת לביטוי זה היתה "בקיצור, הוא רוצה להיעצר היום", תגובה שלא התקיימה ביחס לביטויים אחרים. וכדברי השופט גולדברג בעניין **ליכטמן** (עמ' 378-379):

"מכאן שלא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים משום איום אם לאו, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה".

חיזוק לכוונתו של הנאשם נמצא גם בעובדה שבחקירתו השניה, לאחר שהתייעץ עם עו"ד סיפר כי אמר את הדברים בצחוק. הואיל והנאשם מסר גירסה זו לאחר יעוץ משפטי שניתן לו ואשר ככל הנראה אשר במסגרתו הועמד על חומרת הדברים, תגובה זו מקבלת משנה תוקף.

לפיכך, סבורני כי יש להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום - ביחס לביטוי זה בלבד.

סיכום

נוכח כל האמור לעיל אני קובע כדלקמן:

1. **מזכה את הנאשם מעבירת חבלה כשהעברין מזוין, ותחתיה מרשיע אותו בעבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, כאשר עובדות העבירה הינן כי בעת שהיה בחדר המדרגות איים באמצעות סכין על המתלונן.**
2. **מרשיע הנאשם בעבירת אחזקת סכין שלא למטרה כשרה, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.**
3. **מרשיע הנאשם בעבירת איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, כאשר עובדות העבירה הינן כי בחקירתו איים על החוקרת במילים "אם אני חוזר הביתה אני תולה את השכן".**

ניתנה היום, י"ג סיוון תשע"ז, 07 יוני 2017, במעמד הנשם, בא כוחו וב"כ המאשימה